

מדוע הם שונאים אותנו כל כך, מדוע? מדוע הם מתנכלים לנו ללא הרף, מניחים לנו להשלות את עצמנו לרגע ואחר כך טופחים על פנינו במציאות המרה ובעלבון? גותם שאלה? מדוע, בשם שמיים, לא נותנים גם לנו, פעם אחת לפחות, איזה אוסקר קטן?

שורו, הביטו וראו: הפעם היו לנו שני מועמדים ריאליים, פחות או יותר. מצד אחד, חיים טופול, כוכב המחזמר היקר ביותר של השנה, (שעוד לא כל כך ברור אם הצדיק את עצמו מבחינה קופתית), ומצד שני, השוטר אולאי, אשר על אפם וחמתם של כל מיני גופים, ועל גוויותיהם של כל מיני סרטים, הגיע עד לשלב הסופי של התחרות.

והנה באו שונאי ישראל וצוררי עמנו, אשר לא הצליחו לרסן את אנטישמיותם הלוהטת, ולא נתנו לנו אפילו פרס אומלל אחד. זה יחס? הרי זו גיוענות ממש! ומה שמרגיז יותר מכל: הכל סבורים כי השנה, התנהגה האקדמיה בליברליות בלתי רגילה, ונתנה פרסים לכל מיני טיפוסים שאף לא חלמו מעולם להגיע לבימה המכובדת. ורק לנו, שתמיד חלמנו, לא נתנו.

כוכב אנטייכווכבי. בעצם, לא היינו רחוקים כל כך, אנחנו שלחנו סרט על שוטר, וסרט על שוטר זכה בפרס אוסקר. אלא שלמרבית הצער, שמו של איש החוק

גיין כפצצת מין • בובה נוספת של ואדים

שהגיע לברודוויי. כאן התרנס מתפקידי מישנה ומהופעות בטלוויזיה (ביניהם הר סידרה צ'אפארל) עד שזכה להצלחה בלתי רגילה בקומדיה קלילה בשם בכל יום ד' (כאשר הועבר הסיפור לבד הקולנוע, הרי פיע בתפקידו גייסון רובארדס).

מאו ידעו כולם שהוא שחקן מוכשר, אבל זה עוד לא הבטיח קאריירה בקולנוע. לפני מצלמות הקולנוע הופיע לראשונה בסרט בשם לילית של רוברט רוטן, כשלימדו ווארן באיטי, הסרט נכשל בי אמריקה אבל זהה להצלחת יוקרה בי אירופה, ומה שחשוב עוד יותר, יצר קשרי ידידות בין הקמן לבאיטי, אשר טען כי זמנו, שהדבר המוצלח ביותר באותו סרט היתה הופעתו של גיין.

כך הגיע הקמן לבוני וקלייד למועמדות לאוסקר על תפקיד מישנה. אנשים שמו לב אליו קצת יותר, נתנו לו תפקיד ראשי (מעולם לא שרתי לאבי) בסרט שביקורו תיו עלו על הכנסותיו. עד שפגש בו

גיין הזוחמת (במעצר אחרי שתקפה שוטר) בעיטות לחזיר השוטר

כתו, סצינות הפעילות שבו, לא היתה בעצם שום סיבה שלא לסמוך על הקמן. מה שיצא בסוף מהקשר הצרפתי היה כמובן סרט הרחוק מאד מן הצניעות, לפחות במה שנוגע להכנסותיו הקופתיות. הבימוי הוריו והמקצועי של ויליאם פרייד קיין ומשחקו של הקמן הפתיעו את כולם, ולמען האמת, הם היו בעלי הסיכויים הר גדולים ביותר לזכייה באוסקר בין המהמרים של עירייה הסרטים.

פחות ברור בניחושים היה שמה של זו שתיבחר לשחקנית השנה, אמנם מבקרי ניויורק הצביעו לפני חודשים מעטים על גיין פונדה בשל משחקה בקלוט (הניקרא בארץ, במקוריות המקובלת על ממציא השמות העבריים: נערת הטלפון והבלש), אבל אם יש מי שמעצבן לאחורונה את המימסד ההוליוודי ומרגיזו אותו ללא הרף, הרי זו בתו המרדנית של הנרי הגדול. לכן, כאשר עלתה על הבימה כדי לקבל את הפרס והסתפקה בהערה קצרה: "יש

להמציא לרוב: היא בתו של כוכב קולנוע אהוד מאד מחוץ לביתו, אבל אהוד הרבה פחות בבית. לפני זמן לא רב כל כך עוד היה עיסוקם העיקרי של גיין ואחיה, פיטר, ניתוח פסיכולוגי של מחדלי האב והרכבת רשימה מדוקדקת של כל התלוצות שיש להם נגדו.

הנרי היה נשוי חמש פעמים, גיין (וגם פיטר) נולדו לאשתו השנייה, וזו סיימה את חייה במוסד לחולי-נפש, לאחר שחתי כה לעצמה את הגרון כשגיין היתה בת 12.

בילדותה העריצה הילדה את האב. גיין אפילו מספרת: "תמיד הצטערתי שלא נולדתי בן, כדי שאוכל להיות דומה לו בכל". על משחק עוד לא חשבה ברצינות ולאחר לימודיה, נסעה לסריו, קצת כדי לדגמן, קצת כדי להכין כתבות עיתונאיות. אביה החזיר אותה לאמריקה, הופיע יחד איתה בכמה הצגות בעריי-שדה, וזה גירה את יצר המישחק שבה.

היא ניגשה לאולפן השחקנים המפורסם של לי שטראסברג וביקשה להירשם בו. שטראסברג הסתייג קצת מבחו של כוכב המשגיגה כל דבר בקלות רבה, אבל התבונן בה היטב וקיבל אותה, "רק בגלל היאוש הנורא שניבט מעיניה".

גיין למען האינדיאנים. הצעד הר גדול הבא בקאריירה שלה, היתה הפגיי שה עם רוויה ואדים. גיין, שעד אז נראתה תה בעיני הוליווד כבת השכן החביבה, וקיבלה תפקידים בהתאם, עשתה רושם שונה לגמרי על יצרן פצצות-המין מצרפת. ואדים הוריד את בגדיה, האריך את שערותיה והציג לראווה את חמוקיה ב"סידרת סרטים שהוציאו מן הדעת את הנרי פונדה, מה עוד שהבת התעקשה להיות ב"חטא" עם אהובה במשך כמה שנים.

בצרפת גילתה גיין את ההכרה הפוליטית של אנשי הקולנוע. לפתע הסתבר לה שמשך הכסף אינו רק אמצעי להשכחת המציאות אלא גם אמצעי להצגתו. ועוד אמרו לה, שבשמה אפשר להשתמש לא רק כדי לפרסם תמרוקים וסבון, אלא גם כדי להפיק רעיונות חדשים ומהפכניים. היא ביקרה בהורו, נדהמה למראה הרעב, וחזרה מלאת זעם. מאז ועד היום, מחפש לו הזעם פורקן. כאשר יצאו כמה קבוצות אינדיאנים ל-כאשר יצאו באי אלקטרו הנטוש מאז סגירת הכלא, מתוך כוונה להקים שם בית לאומה האינדיאנית או למה שגוהר ממנה, היתה גיין בראש המפגינים בעד הרעיון. כשי יואי ניוטון, מנהיג הפנתרים השחורים, ערך מסיבת עיתונאים לאחר שיהחורו מן ה-כלא, היתה זה בביחה של גיין פונדה. גירושיון נוסף ואדים. בכל פעם ש-בוקעת מחאה נגד מלחמת ויאטנאם, קור לה נישא בראש. היא פרצה לבסיסים צבאיים כדי למחות נגד המלחמה, ונאסרה. (זה כמובן עזר לפרסום ההפגנה.) היא

גיין עם אביה ואחיה מחדלי האב קוממו את השניים

אירגנה מסיבות עיתונאים ומחתה נגד הר מיליטריזם, היא כותבת 140 מכתבים ב-שבוע בנושא זה, ומכינה יחד עם השחקן דונאלד סאתרלנד, שהתפרסם כרוסא ב-סרט חאש והמופיע לצידה בקלוט, מופעי בידור סאטירי, אנטימלחמתי, עימו היא מבקשת להופיע בפני חיילים. הצבא אמר גם מסרב לתת לה רשות אבל היא אינה מוותרת, ובוודאי שקולה עוד יעלה ברמה בעניין זה.

לי הרבה מה לומר, אבל לא אעשה זאת עכשיו, טענו חלק מן הנוכחים שהיא וכאית מיד לפרס גוסף, הפעם על כושר התאפקות. כי גיין פונדה אינה נוהגת אף פעם לדחות את מה שיש לה לומר, ור בודאי שאינה נוהגת כך כאשר עשרות מיליוני צופים יושבים דרוכים בבתייהם ומצפים לשמוע את קולה.

שיא ההתאפקות. הקמן נראה בעיני המפיק כאפשרות טובה לתפקיד הראשי. מאחר ואינו כוכב, יעלה בזול. מאחר והוא מוכשר, יגלם את התפקיד על הצד הטוב ביותר (הקמן כבר היה בלש בכמה סרטים קודמים). מאחר וכל הסרט כולו נועד בעצם להיות הפקה צנועה, מה ש-מכונה באמריקה "סרט ב", ועיקר משי-